

שיעורי חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

פראקטישע עצות און הרהרות פאר עלטערן, מלמדים, מחנכים און מהנכות

פרשת ויקרא - זכור
שנת תשפ"ד

גליון
נ"ג

שיעורים אין חינוך

דאנערשטאג פרשת מקץ, שנת תשפ"ג

• א נוטער רבי

וואס דו טוסט היינט אנדערש ווי פאר פינף יאר צוריק ווען די קינדער האבן דיר געלאכט אין פנים און געטאנצן אויפ'ן טיש? היינט האסטו א שטעקן? - גיין! דו טוסט גארנישט אנדערש פון דעמאלט, נאר דער חילוק איז אין דיין מוח, אנהייב האסטו געוואוסט ביי דיר אין דיין מוח: 'איך קען נישט', 'איך קען נישט זיין קיין מלמד', האבן דאס די קינדער געשפירט, דו האסט זיי נישט געדארפט זאגן "איך קען נישט זיין קיין מלמד"... זיי האבן עס אליין געשפירט, און היינט ווייסטו אז 'מיט'ן אייבערשטנס הילף גייט מען מיך פאלגן, נישט אז דו האלטסט אז 'איך קען', נאר דו ווייסט אז 'מיט'ן אייבערשטנס הילף גייט מען מיך פאלגן, דערפאר שפירן דאס די קינדער, ווען דו עפנטסט נאר אויף די טיר זעצן זיך די קינדער גלייך אראפ.

דער ראש ישיבה שליט"א האט געזאגט פאר א מלמד: איך געדענק ווען דו ביסט געווען מלמד אין וויליאמסבורג, האט מען ארויס געהערט קולות פון דיין פתה, דו פלעגסט שרייען אויף די קינדער און די קינדער האבן צוריק געשריגן... איך האב געזאגט פאר'ן מנהל: "שיק אים אהיים", און דער מנהל פלעגט מיר זאגן: "לאמיר ווארטן נאך א וואך, לאמיר אים אויסלערנען", און היינט העלפטו שוין אנדערע מלמדים, אנדערע מלמדים זאגן נאך אין דיין נאמען: "רבי ... האט געזאגט אזוי", וואס איז געשען? וואס האסטו געטוישט אז דו ביסט היינט מצליח? - האסטו גארנישט געטוישט, נאר דו ווייסט אין דיין מוח 'מיט'ן אייבערשטנס הילף וועלן מיר די קינדער פאלגן.

איך זאג עס פאר די פרישע מלמדים, ווען דו עפנטסט אויף די טיר דארפסטו וויסן ביי דך אז 'מען גייט מיך פאלגן, און אויב מען פאלגט נישט, גייט מען מיך פאלגן די צווייטע מאל, איך גיי זיי נאכאמאל זאגן אז מען דארף פאלגן ביז זיי גייען טאקע פאלגן.

מען זיך שוין אויס צו קאלערן שוין. דאס איז נישט נאר מיט קאלערן, דאס איז מיט אלעס, אז א קינד זאגט: "איך קען נישט די חומש", זאגט מען אים: "וואס הייסט דו קענסט נישט די חומש? - דו קענסט יא די חומש!"

זעלבסט זיכערקייט

עס איז וויכטיג פאר מחנכים צו האלטן פון זיך אליינס, ווייל אז מען האלט פון זיך קען מען האלטן פון די קינדער. רבי נתן זכרוננו לברכה האט אמאל געטראפן זיין חבר און ער האט אים געפרעגט: "וואס מאכט יענקל?" האט ער אים אנוועק געמאכט, פרגעט ער אים ווייטער: "און וואס מאכט מושי?" האט ער אים אויך אנוועק געמאכט, אזוי האט ער יעדן אנוועק געמאכט, פרגעט אים רבי נתן: "וואס איז מיט דיר?" האט ער זיך אויך אנוועק געמאכט, זאגט אים רבי נתן: "ווען דו וועסט האלטן פון דיר, דו וועסט וויסן דער אייבערשטער האט מיך ליב, וועסטו שוין קענען זען אז יענקל איז גוט, מושי איז גוט, אליעזר איז גוט און יעדער איז גוט".

א מלמד און א לערערין דארף האבן זעלבסט זיכערקייט, מען דארף וויסן 'איך בין דער מלמד, איך בין די לערערין, איך קען און איך בין מצליח'.

מען גייט מיך פאלגן

ווען א מלמד קומט אריין אין פתה שפירן די קינדער גלייך צי דער מלמד איז זיכער ביי זיך, צי דער מלמד ווייסט אז מען דארף אים פאלגן, אדער ער איז אומזיכער מיט זיך. שרייען ווייזט אויף שוואכקייט, און שלאגן איז גארנישט ווערד, דאס קומט ווען מען איז איבער געמידעט.

דער ראש ישיבה שליט"א האט געפרעגט איינער פון די מלמדים: דו קענסט מיר זאגן

מיט'ן אייבערשטנס הילף ברענגען מיר אייך דעם לעצטן חלק פונעם שיעור וואס דער ראש ישיבה שליט"א האט געגעבן פאר מחנכים, דאנערשטאג פרשת מקץ, גר ד' דחנכה, שנת תשפ"ג לפרט קטן, אין שטעטל, קרית ברסלב - ליבערטי יע"א.

אויפבויען א קינד

א מלמד זאגט מיר: וואס טו איך מיט א קינד וואס ווען איך טייל אויס צעטלעך צו קאלערן רופט זיך דער אינגל אן: "איך קען נישט" און ער געבט א צעקנייטש דעם צעטל און ווארפט עס אראפ? זאג איך אים: דו מיינסט אז ער וויל זיך קריגן מיט דיר, וואס הייסט? איך האב אים געהייסן קאלערן און ער פאלגט מיר נישט! ער איז א 'מחוצף!' - באמת עס איז נישט אזוי, דער קינד איז א רחמנות, אין זיין קאפ מיינט ער טאקע אז ער קען נישט, דאס האקט מען אים אריין אין קאפ אינדער היים "דו קענסט נישט", "דו קענסט נישט", "דו קענסט נישט".

מוהרא"ש האט אמאל געזאגט ביי א שיעור, א קינד הערט פערציג טויזנט מאל אז ער קען נישט. מען האלט אים אין אים זאגן: "זעסטו אז דו קענסט נישט!" "איך האב דיר געזאגט אז דו קענסט נישט!" "איך האב געוואוסט אז דו קענסט נישט!" "דו האסט עס אויסגענאסן, קוק ווי די קענסט נישט..." "לייג עס אראפ ווייל דו קענסט נישט..." און: "דו קענסט נישט חתונה האבן..."

אנטשטאט דער מלמד זאל זיך אויפגען אויף דעם קינד, מאך ער זאל האלטן פון זיך, ער זאל וויסן אז ער קען יא! חזר מיט אים: "דו קענסט יא!" "דו קענסט יא!" "דו קענסט יא!" "דו קענסט יא נאר דו ווילסט נישט!" "קוק ווי שוין דו קענסט".

מען שפילט ארום מיט'ן קינד, מען הייסט אים קאלערן, און נאך צוואנציג מאל וואס מען קאלערט ארויס פונעם בילד לערנט מען

• א גוטער רבי

א גוטער רבי

היינט איז שוין חנוכה, יעצט איז שוין אביסל שפעט איינצופעדעמען דרױך ארץ, ווייל (תנא דבי אליהו רבה, א): 'דרױך ארץ קדמה לתורה', דרױך ארץ קומט פאר תורה. געווענליך דארף מען שוין נישט רעדן פון דעם חנוכה, דאס לייגט מען אריין אנהייב יאר; אנהייב יאר איז גארנישט דא, נישטא קיין סידור, נישטא קיין חומש, נישטא קיין גמרא, עס איז נאר דא אין זאך 'דרױך ארץ'.

ווען איך בין געווען מלמד, האב איך מיט דעם אנגעהויבן דאס יאר; היינט אין ישיבה דארף איך שוין נישט אנהייבן דאס יאר מיט דעם, ווייל די בחורים פון פאר יאר זענען נאך דא, און אז עס קומט אריין א נייער בחור שטעלט ער זיך אוטאמאטיש צו צום דרױך ארץ, ווייל דער טון איז דרױך ארץ דיג, אבער ביי א מלמד איז נישט אזוי, די יאר קען ער האבן דרױך ארץ אין כחה אבער קומענדיגע יאר דארף ער אנהייבן פונדאסניי, עס קומט אריין א פרישע כחה, זיי קענען מיר נישט און איך קען זיי נישט.

אונדא האט מען אביסל געלערנט, איך האב געלערנט וויפיל איך האב געקענט אריינשטיפן, אבער אין מיין קאפ האב איך געוואוסט אז עס איז גארנישט דא, צוויי וואכן בין איך געווען שלעכט... - איך קען נישט ניצן דעם אויסדרוק "איך בין געווען שלעכט צו די קינדער", ווייל דאס איז זייער גוט פאר זיי! די קינדער דארפן וויסן 'עס איז גארנישט דא, מען מוז פאלגן א רבי'! איך האב אנוועק געגעבן שעות פאר דעם, איך האב גארנישט געטון אין כחה אויסער דעם, דאס הייסט איך האב אנגעהויבן פארלערנען און איך האב געזען ווי איינער מאכט א פאקס אדער א גרונדער, אזוי ווי קינדער טוען אנצוציען דעם רבי'נס נערון, מען וויל זען וואו קען מען אים אויפגעגן, איך בין נישט געווארן אויפגערגעגט אבער איך בין געווען שטארק שטארק, ביז די קינדער האבן פארשטאנען אז יעצט לאכט מען מיט דער רבי, יעצט טאנצט מען מיט דער רבי און יעצט זאגט דער רבי אז מען דארף עפענען די גמרא, יעדער גייט אויפן פלאץ, עס ווערט זייער שטיל, עס ווערט זייער ערנסט, עס ווערט זייער דרױך ארץ דיג.

איך רעד נישט יעצט פון די מלמדים פון די פיצלעך קינדער, פיצלעך קינדער קען מען נישט אראפ זעצן פאר צו א לאנגע צייט זיי זאלן זיצן שטיל, אבער דאס ביסל צייט, די צוואנציג מינוט וואס מען זעצט זיי יא אראפ, מיזן די קינדער זיצן מיט א מוראדיגע דרױך ארץ, מען מוז דאווענען, מען מוז פאלגן, נאכדעם גייט מען שפילן און טאנצן.

עס מוז זיין דרױך ארץ

אנהייב יאר לערנט מען אויס די קינדער אז ווען דער מלמד עפנט אויף די טיר, ווען די לערערין עפנט אויף די טיר, מוז מען זיך אנוועק זעצן, מען קען נישט גיין ווייטער, עס איז נישטא קיין לערנען, עס איז גארנישט דא וילאנג דאס איז נאכנישט אריין ביי די קינדער, קודם מוז זיין דרױך ארץ, איינמאל די כחה ווייסט שוין אז מען דארף זיין דרױך ארץ דיג קען מען אנהייבן לערנען. במשך די יאר מאכט זיך אמאל אז א קינד איז אויסגעמוטשעט און ער צעשרייט זיך, עס מאכט זיך אלץ אזעלכע זאכן, אין ישיבה מאכט זיך עס אויך, עטץ קענטס הערן ביי די שיעורים וואס איך געב אין ישיבה ווי איך מוז זיך אפשטעלן און זאגן "מען קען נישט רעדן ביים שיעור".

אסאך מאל טראכט איך אז איך האב שוין לאנג נישט גערעדט פון דרױך ארץ, ווארט איך אז איינער זאל זיך געבן א ריק אדער רעדן, אזיך זאל קענען זאגן: "מען קען נישט רעדן ביים שיעור!" אפאר מאל האט קיינער אפילו נישט גערעדט, נאר קיינער ווייסט דאך נישט צי איינער האט גערעדט אונטער אים (דאס איז נישט א זאך וואס איך זאג מען זאל נאכמאכן, מען קען נישט נאכמאכן איינער דעם צווייטן), זאג איך: "מען קען נישט רעדן ביים שיעור", עס מוז זיין דרױך ארץ, ווייל דאס איז אויך א לימוד וואס מען מוז אויסלערנען.

דער אייבערשטער זאל העלפן עטס זאלטס אויפבויען די קינדער, און האבן אסאך הצלחה, א פרייליכע ליכטיגע חנוכה.

ווען איך בין א מלמד...

איך וויל אויך רעדן פון 'שמירת הזמנים' פאר די מלמדים. די לערעריןס קומען אין שולע מיט א באס איז זיי גרינגער צו זיין אין צייט, אבער די מלמדים וואס קומען מיט קארס איז אנדערש... איך טראכט אפער זאל מען מאכן א באס פאר די מלמדים און מען וועט מוזן קומען מיט די באס... ווייל אז מען קומט פרי איז די גאנצע טאג גאר אנדערש.

איך טראכט ווען איך וואוין ווען אין שטעטל און איך וואלט געווען מלמד, וואלט איך געדאווענט זיבן אזייגער און אכט אזייגער וואלט איך געקומען מיט מיין קאר אין חדר, איך וואלט פארקירט מיין קאר אויבן ביי די שטילע גאסן און געגאנגען מאכן אביסל התבודדות, נאכדעם וואלט איך עפעס געגעסן, און צען מינוט פאר די קינדער קומען אן וואלט איך אריין געגאנגען אין כחה זען צי מען דארף נאך עפעס טון איידער די קינדער קומען אן, איך וואלט גענומען א בעזעם און אויפגערוימט מיין כחה.

דארט וואו איך בין געווען א מלמד, איז געווען א גוי וואס איז געשלאפן אינעם בנן פונעם תלמוד תורה, און ער פלעגט זיך אסאך מאל אנטרינקען און ער האט נישט אויפגערוימט די כיתות, די מלמדים זענען געקומען צופרי און געזען אז די כחה איז נישט ריין זענען זיי נישט אריין אין כחה, איין כחה האט יא געלערנט מיין כחה - כחה ט', פארנוואס? ווייל איך האב נישט געווארט דער גוי זאל קומען אויפרוימען מיין כחה, איך בין געקומען פרי, איך האב געהאט אין כחה א בעזעם מיט א שאוול און איך האב אליינס אויפגערוימט, מסדר געווען די טישן, און אפגעווארט די קינדער.

א ברכה ביי די אייגענע קינדער

זייט פרייליך מיט ענקער ארבעט, דער אייבערשטער צאלט צוריק מיט דעם אז די קינדער וואקסן אויף זייער וואויל און ערליך. דער הייליגער חתם סופר זכותו יגן עלינו איז אמאל געזיצן ביי זיך אין ספרים שטוב און געווען זייער צעבראכן, א תלמיד איז אריין געקומען צו אים, ער האט געזען ווי זיין רבי - דער הייליגער חתם סופר וויינט, פרגעט אים דער תלמיד: "פארנוואס וויינט דער רבי?" האט דער הייליגער חתם סופר געזאגט פאר זיין תלמיד: "איך בין א גאנצן טאג פארנומען מיט די ישיבה אז איך האב אפילו נישט קיין צייט צו פארהערן מיין זון", האט דער תלמיד געפרעגט: "איך מעג עפעס זאגן פאר דער רבי" ענטפערט דער הייליגער חתם סופר: "יא, זאג!" האט דער תלמיד געזאגט: עס שטייט אין פסוק (תהלים לו, כ): "כל היום חונן ומלוה, וזרעו לברכה", דער צדיק בארגט א גאנצן טאג פאר אנדערע און זיינע קינדער ווערן געבענטשט, לכאורה - איז דען דער צדיק אזא גרויסער עושר אז ער האט אזוי סאך געלט צו קענען בארגן א גאנצן טאג פאר מענטשן?! אמת אז דער צדיק איז א שמח בחלקו, ער פריידט זיך מיט וואס ער האט, אבער ווי אזוי קען ער בארגן פאר אנדערע מענטשן? און וואס איז דער המשך פונעם סוף פסוק: "זרעו לברכה?"

האט דער תלמיד געזאגט: א צדיק נעמט זיין צייט וואס ער וואלט זיי געדארפט ניצן פאר זיין פריוואטע לעבן, פאר זיין ווייב און קינדער און זיך אפרוען, און ער פארבראנט עס פאר מענטשן, דאס מיינט דער פסוק: "כל היום חונן ומלוה", דער צדיק פארבראנט זיין צייט פאר מענטשן, געבט דער אייבערשטער א ברכה "זרעו לברכה", אז זיינע קינדער זענען געבענטשט.

דער הייליגער חתם סופר האט זייער הנאה געהאט פון דעם ווארט; פון וואו האט מען

געוואוסט אז ער האט הנאה געהאט? ווייל ער האט עס איבער געזאגט קומענדיגע וואך ביי שלש סעודות.

יעצט חנוכה ווען מען זיצט ביי די ליכט דארף מען דאנקען דעם אייבערשטן אויף דעם אז דער רבי שיינט אריין אין אונז א ליכטיגקייט אין די פינסטערניש, דער רבי איז אונזער רבי, דער רבי איז אונזער צדיק, דער

פינסטערניש. אז מיר זענען דבוק צום צדיק, מיר ארבעטן פאר דער רבי, און מען געבט אנועק אלעס פאר'ן רבין, וועט דער אייבערשטער העלפן 'וירעו לברכה', מיר וועלן האבן נחת פון די אייגענע קינדער. דער אייבערשטער זאל העלפן איר זאלטן האבן כח און סייעתא דשמאי, אמן.

בריוון פון הינד

פונעם ראש ישיבה שליט"א

ארויסווייזן הכרת הטוב פאר די מחנכים און מחנכות פון די קינדער

בעזרת ה' יתברך - יום ב' פרשת תצוה, ח' אדר, שנת תשע"ז לפרט קטן לכבוד ... גרו יאיר מיר שטייען שוין ווייניגער ווי א וואך צו פורים, דארפן מיר זיך אנגרייטן צום הייליגן יום טוב.

מוהרא"ש פלעגט זאגן בעפאר יעדע יום טוב, אז פונקט ווי א בעל הבית געט פאר זיינע ארבעטער א באנוס לכבוד יום טוב, אזוי דארפן מיר נעמען נאך א שיעור לכבוד יום טוב אלס א באנוס; פאר פורים איז כרי צו לערנען מסכת מגילה, פאר פסח מסכת פסחים און אזוי יעדע יום טוב. עס איז אן אנדערע יום טוב ווען מען לערנט פונעם יום טוב, בפרט ווען מיר גייען הערן ליינען די הייליגע מגילה און אויב מען לערנט בעפאר דעם די גמרא און מדרש, איז עס אן אנדערע מגילה.

פארגעס נישט פון דיינע קינדער און זע צו געבן א טיפ פאר זייערע מלמדים, טיטשערס און באס דרייווערס. קלוגע עלטערן געבן פסדן טיפס פאר אלע וואס טוען מיט זייערע קינדער, בפרט פורים און חנוכה; ווייל ווען דער מלמד אדער טיטשער זעט אז מען שעצט און מען אנערקענט זייער ארבעט, ארבעטן זיי מער מיט הארץ.

עלטערן וואלטן ווען געדארפט געבן יעדן ראש חודש א טיפ פאר'ן מלמד, ווייל ווען א מלמד זעט אז די עלטערן אינטערעסירן זיך אויפ'ן קינד געבט דער מלמד מער אכטונג אויף דעם קינד. און פארקערט אויף, ווען א מלמד זעט אז דער טאטע מאכט זיך נישט

וויסנדיג א גאנץ יאר פונעם קינד, איז ער אויף מזלול אינעם קינד.

איך בין געווען א מלמד יארן צוריק און איך געדענק די הרגשה וואס איך האב געהאט ווען איך האב זיך אפגעגעבן מיט א קינד און דער טאטע האט זיך נישט וויסנדיג געמאכט א גאנץ יאר פון מיר; איך האב בכלל נישט געדארפט דעם טיפ, עס האט מיר נאר געארט וואו איז די הכרת הטוב; איך ארבעט מיט דיין קינד, איך לייג אריין אין אים מיין הארץ און עס אינטערעסירט דיר נישט קיין פי הוא זה?! דערפאר איז א מורא'דיגע זאך צו שיקן מיט דיין קינד פסדן 'מצוה צעטלעך' און צושרייבן אפאר ווארימע ווערטער פאר'ן מלמד. די פאר ווערטער וואס די עלטערן שרייבן איז חשוב'ער ווי דער גרעסטער טיפ, ווייל א מענטש וואס לייגט אריין זיין בלוט און שווייס פאר א צווייטן און יענער איז דאס מכיר - איז דאס זייער געשמאק און אז נישט טוט עס זייער וויי.

מאך זיך א פשוט'ער חשבון: דו האסט נישט קיין געדולד די פאר שעה דורכאויס שבת צו זיצן מיט דיינע קינדער, אדער ווען דיין ווייב בעט דיר אז דו זאלסט אכטונג געבן אויף די קינדער ווייל זי דארף ארויסגיין וכו', דעמאלט ווערסטו אזוי גערועזט, און דא זיצט א מלמד א גאנצן טאג מיט דיין קינד און ער ווערט גערועזט, נישט נאר מיט איין קינד נאר מיט א גאנצע פתח. ווער רעדט נאך פון שלאגן און אנוועק שטופן; ווען דו רעגסט זיך אויף שלאגסטו דיין קינד און דו האסט נישט מורא אז איינער וועט דיר פארהאלטן וכו', אבער דער מלמד שלאגט נישט, על כל פנים דא ביי אונז שלאגן נישט די מלמדים, ווייל דער רבי האט געזאגט: "א קינד שלאגט מען

נישט", און ווען דער מלמד שפירט אז דער קינד גערעווינט אים קען ער גארנישט טון, נאר נאכאמאל בעטן דעם אייבערשטן און נאכאמאל ווייזן א שמייכל.

הלאזי זאלן עלטערן זיך צאמנעמען און העלפן די מלמדים מען זאל זיי קענען באצאלן צייטליך און מען זאל זיי קענען העכערן די געהאלט, כדי דער מלמד זאל האבן אביסל הרחבת הדעת, ער זאל זיין רואיג אין פתח מיט די קינדער און נישט האבן קיין דאגה אז ער קען נישט איינקויפן אויף שבת; מענטשן מיינען אז היינטיגע צייטן איז נישט דא אזעלכע מעשיות וואס מען ליינט אין די מעשה ביכלעך, אז מענטשן האבן נישט אויף שבת צו מאכן, איך זאג דיר אז היינט זענען דא אינגעלייט וואס האבן נישט די פאר דאלער צו איינקויפן פאר שבת.

דו קענסט זיך נישט פארשטעלן וואס מיר זענען דורך די ערשטע פאר יאר; איך האב נישט געהאט קיין איין פרוטה צו צאלן פאר די מלמדים און יעדן ערב שבת פלעגן זיי קומען אין אפיס מיר גריסן גוט שבת, זיי האבן געוויסט אז עס איז נישטא קיין איין דאלער אין די ישיבה קאסע, נאר אזוי ווי מיר האבן זייער ערליכע און איידעלע מלמדים האבן זיי נישט געבעטן קיין געלט פון מיר, אבער ווען זיי פלעגן מיר קומען גריסן 'גוט שבת' פלעג איך רויט ווערן פאר בושה יעדע וואך. איך פלעג מיר באהאלטן פרייטאג ווייל איך האב זיי נישט געקענט קוקן אין פנים פאר בושה, איך פלעג וויינען צום אייבערשטן איך זאל זיי קענען באצאלן.

דערפאר אז מען שיקט א משלוח מנות פאר דעם מלמד און פאר די טיטשער, פאר'ן מנהל און פאר די מנהלת און מען שיקט אן הכרת

הטוב בריוו מיט א טיפ, איז א סימן אז די עלטערן ווילן אז די קינדער זאלן מצליח זיין.

דו קענסט זיך נישט פארשטעלן וואס פאר א מתנה דער אייבערשטער האט אונז געגעבן אז מיר האבן א פלאץ וואו מיר קענען מחנך זיין אונזערע קינדער אזוי ווי מוהרא"ש האט אונז געלערנט; די קינדער קומען אין חדר מיט א שמחה, מען לערנט מיט זיי אמונה פשוטה און מען לייגט אריין אין זיי יראת שמים, די מלמדים און טישטשערס זענען ערליכע אידן וואס געבן אכטונג אויף די קינדער; מען רייסט נישט אונטער און מען טשעפעט נישט די קינדער. שטארק דיך און האב הצלחה.

...

(ספר איש יהודי, מכתב יט)

אויב די עלטערן האבן נישט הכרת הטוב, זאל איך אפלאזן מלמדות?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

איך בין א מלמד ביי די קלענסטע בתה, וואס זיי ווערן דריי יאר; ברוך השם איך לייג אריין די גאנצע הארץ און נשמה אין די קינדער, זיי געבן א געשמאק אין תורה, תפלה, ציציית, קאפל און פיאות.

די דרשות פונעם ראש ישיבה געבן מיר אזויפיל צו, און בפרט די חשיבות פון א מלמד, איך דאנק דעם אייבערשטן אז איך פיר זיך אזוי און די פיצלעך קינדער רעדן צום אייבערשטן און רעדן פון באשעפער.

איך ארבעט דא נישט וועגן געלט און נישט פאר די געהאלט, איך קען טון אנדערע זאכן פון וואס מען פארדינט פיל מער, נאר צו זען מיינע פירות פאר די אויגן.

אבער יעצט פורים ווען עס איז די איינציגסטע געלעגנהייט פון די עלטערן צו געבן די הכרת הטוב צום מלמד ביי די משלוח מנות, בין איך געווארן אזוי צעבראכן, זעענדיג ווי די עלטערן

שעצן במעט נישט, שיקן נארישע זאכן, מיט שוואכע פדיונות, אן אגוט ווארט, נאר גערשנט פון אנדערע.

אנדערע זאגן אז ביי אגרעסערע בתה באקומט מען מער, אדער אז עלטערן האבן נישט געלט, אדער מענטשן קענען נישט ארויסגעבן געפילן.

אויב אזוי טראכט איך צו פארלאזן דעם פלאץ צום נייעם זמן; כאטש וואס איך ווייס אז דער לאך וועט זיין גרויס, קיינער וועט נישט אריינלייגן אזויפיל אין די קינדער. נאר פאר די לעצטע החלטה האב איך געוואלט הערן פון אייך צי איך זאל עס טון.

יישר כח

השובה:

בעזרת ה' יתברך - יום א' פרשת פי תשא, שושן פורים, ט"ז אדר, שנת תשפ"א לפרט קטן

לכבוד ... גרו יאיר

איך האב ערהאלטן זיין בריוו.

ווער עס ארבעט מיט א רבים, צום ביישפיל א מלמד וכדומה - איז זייער וויכטיג צו וויסן אז מען ארבעט פארן אייבערשטן, מען ארבעט נישט פאר קיינעם אנדערש. אז מען ווייסט אז מען ארבעט פארן אייבערשטן דעמאלט האט מען הנאה פון די ארבעט, אנדערש איז ווען מען מיינט אז מען ארבעט פאר דעם און פאר יענעם, דעמאלט ווען מען זעט ווי מענטשן פירן זיך, מען איז נישט מכיר טובה וכו' - באקומט מען חלישות הדעת.

דעריבער זאלסטו נישט ווערן צעבראכן אז עס איז אריבער דעם יום טוב פורים און די עלטערן האבן דיר נישט געגעבן קיין געלט; קוק נישט אויף דעם, דו וועסט באקומען באצאלט פונעם אייבערשטן, די תורה און מצות פון זיינע תלמידים דאס זאל זיין זיין ציל, אף און וויי פאר מלמדים וואס ארבעטן צו באקומען געלט וכו', עס איז נישטא קיין געלט אין די וועלט וואס קען באצאלן מלמדים און מחנכים וואס לערנען מיט קינדער.

די הייליגע חכמים זאגן (פבא בתרא ח:): אויפ'ן פסוק (דניאל יב, ג): ומצדיקי הרבים פכוכבים לעולם ועד - "אלו מלמדי תינוקות", איינער וואס לערנט תורה מיט אידישע קינדער איז צוגעגליכן צו די שטערנס פון די וועלט; מוהרא"ש זכרוננו לברכה פלעגט דאס זייער שיינ מסביר זיין, אז פונקט ווי מען קען נישט ציילן די שטערנס פון די וועלט, אזוי קען מען נישט ציילן וויפיל זכותים א מלמד האט, ווייל ער פלאנצט איין אין די קינדער תורה, יראת שמים און אמונה פשוטה אינעם אייבערשטן.

אז דו ביסט מצליח מיט די קינדער זאלסטו אנדאי ווייטער ממשיך זיין מיט די ארבעט; קלאפ ארויס די סארט מחשבות פון אפלאזן, זיין גאנץ לעבן זאלסטו בלייבן מלמד.

חכמינו זכרונם לברכה זאגן (עין מגילה יג ע"ב: פרקי דרבי אליעזר פרק א) אז מרדכי הצדיק איז געווען פון די גרעסטע אין די סנהדרין; מיט דעם אלעם ווען עס איז געווען די גזירה פון המן איז ער געגאנגען צאמנעמען טויזנטער קינדער, ער האט מיט זיי געדאווענט און אזוי מבטל געווען די גזירה (אסתר בפה ט, ד); עס האט אים געפאסט, אפילו ער איז געווען אזוי גרויס, ער איז געווען פון די ראשי סנהדרין - צו נעמען קינדער, צוויי און צוואנציג טויזנט קינדער - לערנען מיט זיי און אזוי מבטל געווען די גזירה. דארפן מיר דאך זיכער דאס טון, בפרט ווער עס האט די כח און השפעה אויף קינדער, צו לערנען תורה מיט קינדער - און אזוי ברענגען די גאולה.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסטו האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

(עצתו אמונה פרשת כי תשא תשפ"א)

צו באקומען וועכנטליך דעם גליון, ביטע שרייבט צו: jhbul1234@gmail.com

קול ברסלב

קוואל פון חיזוק (פרוייען) - שיעורים; מעשיות פון תפלה; רעסעפיס; און נאך
845-351-9060 / 212-444-9169
ארץ ישראל 0797040069 / ענגלאנד 03303502363 / קאנאדא 438-320-9090
חיזוק יומי אימעיל chizikyomi@gmail.com / טעלעפאן מעסידזשינג 347-630-2876

קול ברסלב - שיעורים; חיזוק יומי; ניגונים; מעשיות פון תפלה און נאך
212-444-9191 / 845-351-0910
ארץ ישראל 0797040066 / ענגלאנד 03303502361 / קאנאדא 4383008080
בעלגיע 3235003461 / ארגענטינע 11552354370